

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 552/2016-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodných spoločností: PP Rent Cars, s. r. o., Brusnicová 12316/20, Bratislava, BL Consulting, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, a DELTA trade ZH s. r. o., Záhradnícka 46, Bratislava, zastúpených Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Jozef Nádaský, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 338/2013 z 29. marca 2016 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 14/2012 z 31. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodných spoločností PP Rent Cars, s. r. o., BL Consulting, s. r. o., a DELTA trade ZH s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2016 doručená sťažnosť obchodných spoločností PP Rent Cars, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), BL Consulting, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“), a DELTA trade ZH s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“, ďalej spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 338/2013 z 29. marca 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 14/2012 z 31. januára 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia vystupujú ako žalovaní v spore o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej 12. mája 2009, ktorý je predmetom konania pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) vedeného pod sp. zn. 10 C 166/2009. Určenie neplatnosti dražby sa týka iba časti z vydražených nehnuteľností, a to novovytvorenej parcely [REDACTED] - zastavaná plocha a nádvorie, o výmere [REDACTED] m², vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu v 12/16 z celku, vytvorenej geometrickým plánom č. [REDACTED], vyhotoveným 4. apríla 2008 [REDACTED] z parcely [REDACTED] – zastavaná plocha a nádvorie o výmere [REDACTED] m², zapísanej v katastri nehnuteľností Okresného úradu Prešov, katastrálny odbor, katastrálne územie Haniska, na LV č. [REDACTED]. V predmetnom spore žalobcovia odôvodnili svoj návrh tým, že pred okresným súdom pod sp. zn. 28 C 241/2005 prebieha konanie o určenie vlastníckeho práva k pozemkom nachádzajúcim sa v katastrálnom území [REDACTED], evidovaným na Okresnom úrade Prešov, katastrálnom odbore, na LV č. [REDACTED], a to parcely [REDACTED] a parcely [REDACTED]. Po vykonaní registrácie obnovenej evidencie pozemku v roku 2001 nebolo žalobcom zapísané vlastníctvo k parcele [REDACTED] a k časti parcely

██████████ z dôvodu, že na týchto parcelách boli postavené bývalé hydínárske závody, ktorým svedčí vlastníctvo v registri súboru „C“. Uvedené pozemky mali nadobudnúť právni predchodcovia žalobcov na základe prídelovej listiny z r. 1948. Žalovaná vo 4. rade, spoločnosť ██████████, nadobudla vlastníctvo k niektorým pozemkom od spoločnosti ██████████, pričom žalobcovia požiadali Okresný úrad Prešov o zápis poznámky, že bola spochybnená hodnovernosť údajov týkajúca sa pozemkov zapísaných v katastri nehnuteľností.

3. Žalovaná vo 4. rade uzavrela so sťažovateľom v 1. rade ako záložným veriteľom zmluvu o zriadení záložného práva, okrem iného aj k parcele ██████████, a následne sťažovateľ v 1. rade ako záložný veriteľ navrhol vykonať dobrovoľnú dražbu. Dražobníkom bol sťažovateľ v 2. rade a dražba sa konala v jeho sídle 12. mája 2009. Spornú parcelu ██████████ vydražil sťažovateľ v 3. rade. Žalobcovia žalobou o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby spochybnili nadobudnutie vlastníckeho práva sťažovateľom v 3. rade k parcele ██████████.

4. Sťažovatelia považujú žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby za nedôvodnú, keďže žalobcovia nepreukázali porušenie ustanovenia zákona č. 57/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), pričom žalovaná vo 4. rade bola vlastníčkou predmetu dražby. Okresný súd prerušil konanie vedené pod sp. zn. 10 C 166/2009 až do právoplatnosti konania, ktoré sa vedie na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28 C 241/2005, z dôvodu, že výsledok tohto konania má zásadný význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Krajský súd uvedené rozhodnutie zrušil uznesením zo 16. februára 2010 z dôvodu, že udelením príklepu na dobrovoľnej dražbe prešlo vlastnícke právo na sťažovateľa v 3. rade ako vydražiteľa.

5. Okresný súd následne rozsudkom zo 16. februára 2010 zamietol žalobu z dôvodu, že v konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby možno skúmať len porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, ale nie je možné v tomto konaní skúmať, či žalobcom patrí vlastnícke právo k pozemku, ktorého vlastníkom mal byť sťažovateľ v 3. rade ako vydražiteľ na dobrovoľnej dražbe.

6. Na základe odvolania žalobcov krajský súd svojím uznesením zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom dôvodom na jeho zrušenie boli nesprávne právne a skutkové závery súdu prvého stupňa vzhľadom aj na aktuálnu judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu. Najvyšší súd sa na základe sťažovateľmi podaného dovolania stotožnil s právnym názorom krajského súdu a dovolanie odmietol.

7. Podľa sťažovateľov ak krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom, mal v odôvodnení presne uviesť, v čom táto chyba spočívala. Samotné zrušenie rozhodnutia okresného súdu bez náležitého odôvodnenia je odňatím práva konať pred súdom vo vzťahu k sťažovateľom. Za takýto postup považujú sťažovatelia zo strany krajského súdu aj porušenie § 213 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v čase rozhodnutia krajského súdu, podľa ktorého krajský súd mal povinnosť vyzvať sťažovateľov, aby sa vyjadrili k použitiu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a k právnym záverom z nich vyplývajúcich. Najvyšší súd však nepovažoval sťažovateľmi vytýkaný nedostatok za odňatie možnosti konať pred súdom, preto ich dovolanie odmietol, čo považujú za prekvapivé rozhodnutie. Napokon sťažovatelia uviedli, že sa prikláňajú k právnemu názoru, podľa ktorého nadobudnutie vlastníckeho práva príklepom udeleným na dobrovoľnej dražbe je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, preto ak dražba prebehla v súlade so zákonom, nemôže byť na ujmu sťažovateľom, že žalobcovia nevyužili právne prostriedky na ochranu svojho vlastníctva. Obe napadnuté rozhodnutia (krajského súdu a najvyššieho súdu) považujú sťažovatelia za arbitrárne, čím boli porušené ich práva.

8. Sťažovatelia na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu a uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenia dotknutých súdov zruší, veci vráti na ďalšie konanie krajskému súdu, zároveň im prizná náhradu trov konania, na ktorú zaviazá najvyšší súd a krajský súd spoločne a nerozdielne.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom... Ústavný súd už opakovane v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá

povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

II.A K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu

13. V súvislosti s namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovatelia majú právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak im túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

14. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

15. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje

v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad určených § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

16. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu boli sťažovatelia oprávnení podať dovolanie (čo aj urobili), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu vylučuje právomoc ústavného súdu.

17. V danom prípade bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 14/2012 z 31. januára 2013 zrušené rozhodnutie okresného súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Konanie pred okresným súdom neskočilo. Rozhodnutie krajského súdu nepredstavuje konečné rozhodnutie, dôsledkom ktorého by bolo právoplatne skončené konanie o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Je zrejmé, že v ďalšom štádiu konania budú mať sťažovatelia možnosť uplatniť ochranu označených práv priamo v napadnutom konaní, keďže označený okresný súd po podaní sťažnosti ústavnému súdu mal, resp. bude mať o veci právomoc opätovne rozhodovať.

18. Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd v tomto prípade neodmietol sťažovateľom poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovatelia mali a aj budú mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom a následne aj pred krajským súdom uplatniť ochranu označeného práva aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že majú ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany týchto práv, ktorých porušenie namietajú vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu prvostupňového konania na okresnom súde, ktorý bude postupovať v súlade s názorom odvolacieho súdu.

19. Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a zákonom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

20. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

21. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

22. Sťažovatelia sa prostredníctvom podanej ústavnej sťažnosti domáhajú vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 338/2013 z 29. marca 2016 z dôvodu, že uvedený súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevenoval dostatočne dôvodom, ktoré sťažovatelia na svoju obranu uviedli, čím jeho rozhodnutie považujú za nedostatočne odôvodnené. Takýmto postupom najvyššieho súdu mala byť sťažovateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

23. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery, sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak samotným rozhodovaním alebo v konaniach, ktoré im predchádzali, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). Ústavný súd, pokiaľ ide o veci patriace do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nie je ani súčasťou sústavy všeobecných súdov, ktorú završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

24. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a sťažovateľmi označenými právami podľa ústavy a dohovoru existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

25. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o dovolaní sťažovateľov sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

26. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým odmietol dovolanie, náležitým spôsobom odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia. V odôvodnení najvyšší súd (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľov) uviedol:

„Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu, vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 O. s. p.). Z tohto hľadiska dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivý súdny proces (tiež v nadväznosti na požiadavku odôvodnenia rozhodnutia súdu v súlade s § 157 ods. 1 a 2 O. s. p.), jednak o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý do určitej miery obmedzuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva (porovnaj I. ÚS 252/05 a aktuálne tiež IV. ÚS 481/2011).

V prejednávanej veci dovolací súd nemohol brať na zreteľ len žalovanými zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty. Dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo dovolateľmi namietaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia nevykazoval znaky odňatia možnosti žalovaných konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Dovolaním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných.

Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle vyššie uvedených zákonných

ustanovení. Taktiež odvolací súd vysvetlil, prečo sa nestotožnil s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu a výslovne uviedol, že koriguje svoj právny názor vyslovený v uznesení č. k. 5 Co 17/2010-148 zo dňa 16. februára 2010. Rozhodnutie súdu prvého stupňa pokladal za predčasné, pričom jasne poukázal na skutočnosti, ktoré dosiaľ v konaní zistené neboli a preto uložil súdu prvého stupňa tieto otázky v ďalšom zodpovedať. Dovolací súd preto konštatuje, že pri takomto rozhodnutí odvolacieho súdu nemôže ísť o odňatie možnosti konať pred súdom, ale práve naopak o umožnenie ďalšieho konania, nakoľko tvrdený skutkový stav nebol náležite zistený, a preto nemohol byť následne ani riadne právne posúdený. Rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Odvolací súd správne reflektoval na vyvíjajúci sa právny názor ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva na dobrovoľnej dražbe od nevlastníka.“

27. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom všeobecných súdov nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

28. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa zaoberal námietkami sťažovateľov v rozsahu, v ktorom sťažovatelia dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Najvyšší súd svoj právny názor odôvodnil

spôsobom, ktorý predstavuje dostatočný podklad pre predmetný (zrušujúci) výrok namietaného uznesenia. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05) a také rozhodnutie možno považovať za ústavne konformné. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré je dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

29. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v rozpore s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov, ku ktorým všeobecné súdy dospeli. Ústavný súd na záver konštatuje, že označené rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľmi v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosných princípov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ sťažovatelia namietajú, že sa nemohli vyjadriť k inému právnemu posúdeniu v dôsledku prekvapivého rozhodnutia najvyššieho súdu, toto tvrdenie nemá žiadny reálny základ, keďže k použitým ustanoveniam zákona o dobrovoľných dražbách sa mohli vyjadriť, ako to vyplýva z uvedeného, kedykoľvek počas prerokovania veci pred súdom prvého stupňa, a keďže konanie nie je skončené, budú mať možnosť sa k týmto ustanoveniam vyjadriť.

30. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti aj v časti, v ktorej namietali porušenie už uvedených práv (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

31. Pokiaľ ide o rozhodovanie týkajúce sa ostatných procesných návrhov sťažovateľov, ústavný súd sa nimi z dôvodu odmietnutia sťažnosti bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016